

Како се ближи време када Међународни суд правде у Хагу треба да изађе са мишљењем о легалности сецесије косовских Албанаца, тако се у српској јавности, из различитих „обавештених“ и обавештајних кухиња, све приметније пласирају „идеје“ шта би Србија требало да уради у случају повољног решења. (Наравно, у случају да је за њу решење лоше, Србија би требало само да лепо призна сецесију и да се што пре помири са судбином).

Тако је рингијеровски „Блиц“, 9. јула, пласирао чланак у коме се тврди да Београд, у случају повољне пресуде, очекује обнову преговора са косметским Албанцима уз „посредовање Европске уније“ [\[1\]](#). Некакав неименовани извор „близак преговарачима“ (?) објаснио је „Блицу“ да се „Београд у целој овој причи представља као кооперативна страна која *ништа* неће условљавати“ (?!). Штавише, наводно се Београд спрема да „Косоварима“, а све уз посредништво ЕУ, у замену за север Косова понуди не само признање и столицу у Уједињеним нацијама, већ и „део Прешевске долине већински насељен албанским становништвом“!

На ову „вест“ сутрадан се надовезао Press чланком под називом „Србија даје Прешево за север КиМ?“ [\[2\]](#). „Блицову“ тврдњу о „компромису“ који наводно нуди Београд, коментарисао је аналитичар Душан Јањић. Он је потврдио да је „чињеница да је лобирање оваквог плана у међународној заједници почело још почетком ове године. (...) У таквим лобирањима активно учествује наша дипломатија, невладине личности и многи други. (...) Ова нова идеја о размени Прешева за Лепосавић јесте српски компромис како би се на преговоре одобривољили Албанци и САД“, објаснио је Јањић. Међутим, након ове изјаве у чланку стоји поднаслов који гласи „Јањић: Мењање граница само ако смо у НАТО“. Наиме, овај аналитичар нам објашњава да је поменути план „већ пропао“, зато што Србија није у НАТО. Наводно, западне земље „не желе поделу док се на западном Балкану не успостави ефикаснији систем безбедности, односно док цео регион не уђе у НАТО“. Стога, закључује Јањић, „Србија има избор - или да уђе у НАТО, или да остане рањива без икакве контроле над Косовом“.

Уз овај „Пресов“ текст иде и географска карта (види доле) која илуструје предложени „компромис“. Карта је објављена са потписом „Последњи покушај: Митровица за Прешево и седам албанских села“. На карти се види да би Србија „добила“ четири пута већу територију, од оне коју би „дала“. При томе је карта Србије дата као етничка мапа, тако да се лепо виде територије насељене Бугарима, Власима или Мађарима (као, вероватно, нови кандидати за неку будућу „размену“?).

Дакле, овај план „компромиса“, је заиста *повољан* – Србија би требало да да део своје територије (који јој још није отет), да би добила други део територије (који јој је отет). Односно, Србија би, како би добила север Косова, требало „само“ да призна „независност“ Косова, „само“ да новој „држави“ да „Прешевску долину“ (као мираз?), и још, приде, пошто ваљда ни то није довољно, „само“ још и да уђе у НАТО пакт. „Цијена – права ситница!“, што би рекао онај аланфордовски мудрац.

Читајући ове сјајне „идеје“ и „компромисе“ сетио сам се да је тачно месец дана пре „Блицовог“ открића Миша Ђурковић објавио уверљиву анализу на исту тему, под називом „Један намазани британски спин: или размена југа Србије за север Косова“ [\[3\]](#). Он је ту упозорио да је речену идеју заправо пласирао лондонски „Економист“, пет дана раније [\[4\]](#).

. Наиме, „Економист“ наводи речи Рагми Мустафе, градоначелника Прешева, који је рекао да би размена севера Косова за Прешевску долину „донела стабилност у регион и зауставила рат заувек“. Даље се у чланку каже да су западне дипломате против отварања питања граница, али, вели аутор чланка у „Економисту“, „треба се некад запитати колика је цена“. Некад су потребни „храбри потези“, како би се ствари коначно разрешиле. Чланак се завршава изјавом Белгзима Камберија, активисте за људска права из Прешева, који каже како су Албанци из „Прешевске долине“ таоци односа између Приштине и Београда. Међутим, закључује аутор, „они би могли да буду део решења, а не проблема“.

Ђурковић овај текст назива „савршенством британске пропагандне машинерије“ и „школским примером обавештајног паковања једне политичке иницијативе, са свим релевантним елементима жељене операције и исхода“. Ђурковић сматра да је „једини разлог што Албанци још 1999. или 2004. нису у пакету почистили све четири општине на северу јесте што су оне стратешки остављене за неку будућу замену“. То је најлакши начин да Албанци од Србије добију не само признање сецесије, већ и стратешки важне делове југа Србије. „Кад нешто од Енглеза долази, по правилу је, научили смо то, велика подвала“, упозорава Ђурковић. „Прешевска долина“ је простор који је још Цвијић помињао као „врата Балкана“. „Предаја овог простора је одрицање од било какве озбиљне будућности“, каже Ђурковић. „То је, између осталог, и одрицање од Коридора 10. Иако сам несклон крупним речима, у овом случају морам да јасно кажем како би онај ко са српске стране улази у такве преговоре, могао да ризикује чак и да буде оптужен за акт издаје. (...) Јер без Коридора 10 Србија нема никакву будућност“.

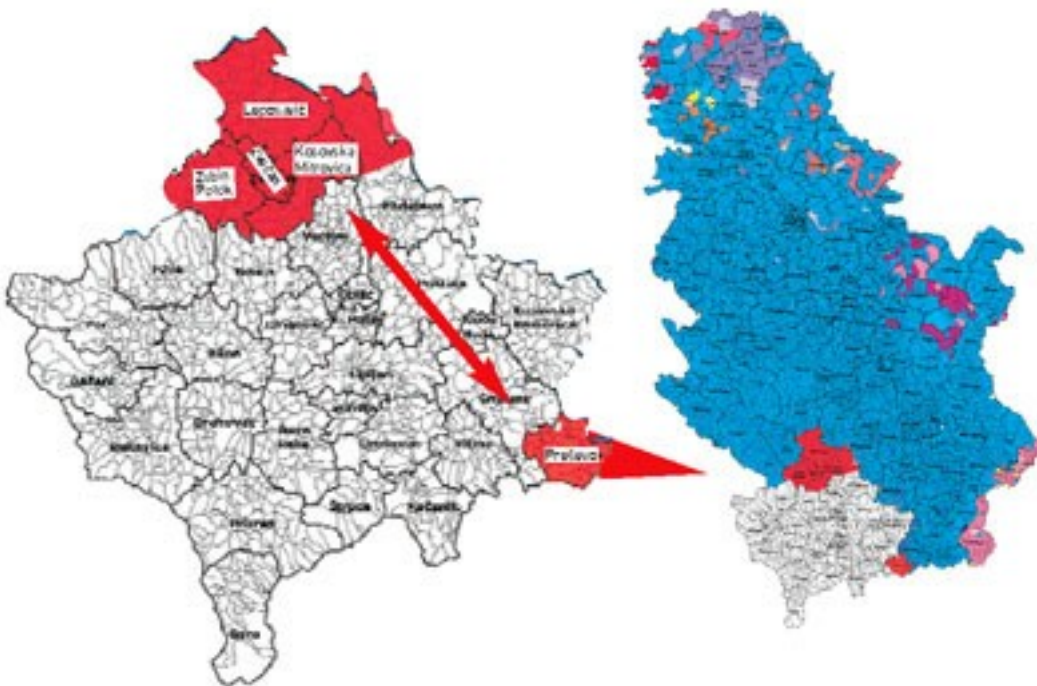
Оно што је, након ове Ђурковићеве анализе, изашло у „Блицу“ и „Пресу“ само показује да се са „обавештајним паковањем једне политичке иницијативе“ и даље наставља. Једини

нови моменат, који Ђурковић није могао ни да претпостави – али који се заправо одлично уклапа у његову анализу – јесте и најновија „идеја“ да Србија, уз давање „Прешевске долине“, уђе и у НАТО, како би још боље *подмазала* „компромис“. Ова идеја се надовезује на неке нове аргументе зашто би Србија ипак требало да постане члан НАТО. Раније су нам говорили да не можемо у ЕУ, уколико претходно не приступимо НАТО. Пошто је постало јасно да од уласка у ЕУ за дужи низ година нема ништа, сада нам говоре како треба да постанемо чланица НАТО баш зато што још дуго нећемо бити део ЕУ. Наводно, „питање безбедности Србије неће бити акутно, ако је чланство у ЕУ штити“, „јер 21 држава јесте истовремено у ЕУ и у НАТО. (...) Разуме се, ствари стоје другачије ако се не би ушло у ЕУ, јер тада би Србија била изолована и изложена различитим безбедносним ризицима“ („Политика“, 18. мај 2010)

[\[5\]](#)

. Дакле, пошто нас ЕУ неће штитити, морамо да уђемо у НАТО да нас околне земље (које су, случајно, у НАТО) не раскомадају.

Како год да окренемо, по овим нашим аналитичарима, НАТО нам не гине. Једино што остаје нејасно јесте да ли је на листи захтева које Србија треба да испуни ту и крај. Као што већ имамо неодређену и практично бескрајну листу захтева које морамо да извршимо ако желимо пријем у ЕУ, тако се сада, изгледа, формира слична листа захтева и за „коначно“ решење косовског питања. Видели смо да су признање косовске „државе“, „Прешевска долина“ и улазак у НАТО, три услова који се, засада, наговештавају Србији. Ако се са проширењем ове листе настави брзином којом је ширена у последњих месец дана, можда ћемо на крају доћи дотле да навијамо да мишљење Хашког суда буде негативно по Србију. Јер горе ствари од ових које ћемо „добити“ у случају повољног решења заиста није лако замислити.

Комадане плус учланене једнако је „решене“?!

Пише: Слободан Антонић
недеља, 18 јул 2010 08:13

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/197509/Beograd-za-sever-Kosova-nudi-stolicu-u-UN>

[2] http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/124989/Srbija+daje+Presevo+za+sever+KiM.html

[3] <http://standard.rs/vesti/49-kolumne/4711-mia-urkovi-jedan-namazani-britanski-spin-ili-razmena-juga-srbije-za-sever-kosova-.html>

[4] „The border question: Some in the region think the unthinkable: redrawing borders“, *The Economist*
, Jun 3rd 2010;
http://www.economist.com/node/16283317?story_id=16283317

[5] <http://www.politika.rs/pogledi/Jovo-Bakic/SRBIJA-IZMEDU-NATO-A-I-EVROPSKE-UNIJE.sr.html>